

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžhuv/7/2013
Identifikačné číslo spisu:	6013200175
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:6013200175.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: AstraZeneca AB, so sídlom SE-151 85 Södertälje, Švédsko, právne zastúpeného advokátom: JUDr. Jozef Malý, Advokátska kancelária Detvai Ludik Malý Udvaros, so sídlom Cukrová 14, 813 39 Bratislava, proti žalovanému: Úrad priemyselného vlastníctva SR, so sídlom Jána Švermu č. 43, 974 04 Banská Bystrica 4, za účasti: Zentiva, k.s., so sídlom U Kabelovny 130, 102 37 Praha 10, Česká republika, právne zastúpeného advokátom: JUDr. Ing. Michal Guttman, so sídlom Pionierska č. 15, 831 02 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného sp. zn. PP 101-95/patent 282524 II/143-2012 zo dňa 5. decembra 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 1Scud 1/2013-102 zo dňa 22. mája 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 1Scud 1/2013-102 zo dňa 22. mája 2013 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 1Scud 1/2013-102 zo dňa 22. mája 2013 podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho právneho poriadku (ďalej len O.s.p.), zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu sp. zn. PP 101-95/patent 282524 II/143-2012 zo dňa 5. decembra 2012, žiadajúc, aby súd napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušili a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Výslovil, že pribratý účastník nemá právo na náhradu trov konania.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného v rozsahu žalobných dôvodov dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie i predchádzajúce správne konanie nie je z dôvodov uvedených v žalobe nezákonné, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. Námitky žalobcu nepovažoval za relevantné k zrušeniu preskúmaných rozhodnutí žalovaného.

Krajský súd zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu posudzoval v intenciách ustanovení § 79 ods. 3 zákona č. 435/2001 Z. z. v spojení s § 53 ods. 2, s § 46 ods. 1, písm. a/, ods. 2, s § 47 ods. 7 a s § 8 ods. 1 uvedeného zákona. Súčasne posudzoval prípustnosť preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia súdom v intenciách § 248 písm. b/ O.s.p. v spojení s § 249 ods. 2 a s § 245 ods. 2 a v intenciách s čl. 46 ods. 2, veta prvá Ústavy Slovenskej republiky.

S poukazom na povahu napadnutého rozhodnutia žalovaného ako predmetu súdneho prieskumu v danej veci sa krajský súd primárne zaoberal otázkou, či napadnuté rozhodnutie žalovaného nepodlieha zákonnej výluke zo súdneho prieskumu v zmysle § 248 písm. b) O.s.p., resp. v akom rozsahu je zúžený súdny prieskum. Konštatoval, že predmetom súdneho prieskumu je napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ktorým došlo k čiastočnému zrušeniu patentu a v ktorom je posudzovaná otázka splnenia požiadavky vynálezcovskej činnosti v zmysle § 8 ods. 1 zákona č. 435/2001 Z. z.. Poukázal na to, že k rozsahu súdneho prieskumu v takomto prípade zaujal stanovisko najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach, v ktorých v zásade určil interpretačný rámec pojmu „technický stav vecí“ t. j. aplikačný rámec zákonnej výlučky podľa § 248 písm. b/ O.s.p., v danej súvislosti dajúc do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4SžoKS 162/2005 zo dňa 13. decembra 2007. Krajský súd ďalej poukázal na to, že okrem vyššie uvedeného zúženia súdneho prieskumu je súdny prieskum určovaný tiež rozsahom žalobných námietok, keďže konanie podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je ovládané dispozičnou zásadou, v zmysle ktorej súd preskúmava zákonnosť napadnutého rozhodnutia a postupu správneho orgánu len v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe podanej v zákonnej lehote, pričom sám za žalobcu dôvody zákonnosti rozhodnutia, resp. postupu správneho orgánu, nevyhľadáva.

Podľa názoru krajského súdu žalobca mohol brojiť len proti správnej úvahe, kde nedochádzalo k posúdeniu technického stavu vecí s poukazom na to, že súd v zmysle § 245 ods. 2 O.s.p. preskúmava iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, ako aj že súd nie je oprávnený nahrádzať správnu úvahu svojou vlastnou úvahou. Ďalej krajský súd konštatoval, že je zrejmé, že posúdenie otázky vynálezcovskej činnosti patrí do správnej úvahy žalovaného, a preto súdny prieskum v zmysle § 245 ods. 2 O.s.p. je obmedzený, keďže súd je oprávnený vstúpiť do tolerančného pásma správnej úvahy len vtedy, ak žalobca v žalobe jednoznačne vyvráti právne východiská žalovaného správneho orgánu, v ktorej súvislosti dal do pozornosti závery Najvyššieho súdu SR vyslovené v rozsudkoch sp. zn. 3Sžhuv 5/2008 z 19. novembra 2008 a sp. zn. 3Sžhuv 2/2008 z 19. novembra 2008. Krajský súd sa stotožnil s skonštatovaním žalovaného, že v žalobe nie sú uvedené také žalobné námietky, ktoré by vyvracali vecnú správnosť alebo logickú korektnosť podstatných záverov o nedostatku vynálezcovskej činnosti, ktoré viedli k čiastočnému zrušeniu patentu č. 282524. Konštatoval, že žalobca síce formálne tvrdil prekročenie správnej úvahy, avšak nekonkretizoval v čom spočívalo vybočenie z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, poukazom na to, že žalobca v žalobe nesúhlasil s odborným posúdením vecí, ktoré žalovaný uviedol v napadnutom rozhodnutí. Konštatoval, že súdne konanie nie je pokračovaním správneho konania a súd ani nevykonáva vlastné dokazovanie za účelom jeho konfrontovania s dokazovaním vykonaným v správnom konaní.

Krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného v napadnutej časti - ohľadne čiastočného zrušenia patentu, vychádza z náležite zisteného stavu vecí, a to z dokladov a podaní, ktoré boli predložené účastníkmi konania. Konštatoval, že vo vzťahu k napadnutej časti preskúmaného rozhodnutia, posudzujúc konkrétne žalobné námietky žalobcu, v ktorých absentovalo tvrdenie, v čom spočíva pri použitej správnej úvahe vybočenie z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, nezistil rozpory v úsudku správneho orgánu, ktorý bol logickým záverom vychádzajúcim zo vstupov a premís, ktoré boli predmetom konania.

Záverom krajský súd poukazom na to, že aj rozhodnutia, ktoré majú povahu posúdenia technického stavu musia byť vydané v rámci procesu, v ktorom boli zachované základné pravidlá správneho konania a súčasne, že žalobca v žalobe nenamietal žiadne pochybenie či vadu v správnom konaní, ktorá by mohla mať za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia, uviedol, že nezistil také vady v konaní žalovaného správneho orgánu majúce za následok nezákonnosť rozhodnutia, na ktoré by musel prihliadať ex offio.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol v zmysle § 250k ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi nepriznal náhradu trov konania pre jeho neúspech v konaní a príbratému účastníkovi nepriznal právo na náhradu trov konania z dôvodu, že mu takéto právo nepriznáva zákon, v ktorej súvislosti poukázal na uznesenie

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžp/3/2012 z 29. februára 2012.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného správneho orgánu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že napáda rozhodnutie krajského súdu z dôvodu, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2, písm. d/ O.s.p.) a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2, písm. f/ O.s.p.).

Žalobca nesúhlasil s argumentáciou súdu prvého stupňa, že posúdenie otázky splnenia podmienky vynálezcovskej činnosti v zmysle patentového zákona závisí výlučne od posúdenia technického stavu veci tak ako to predpokladá § 248 písm. b/ O.s.p.. Poukázal na to, že súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy na základe žalôb podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. je založený na princípe generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou (článok 46 ods. 2 ústavy SR), v ktorej súvislosti dal do pozornosti, že z ustálenej judikatúry v týchto prípadoch vyplýva, že výnimky z aplikácie ústavy nie je možné vykladať extenzívne, ale reštriktívne, čo platí aj na ustanovenie § 248 písm. b/ O.s.p.. Vyslovil názor, že to, či vynález spĺňa podmienku vynálezcovskej činnosti nezávisí výlučne od posúdenia technického stavu veci, pretože súd má možnosť si sám s ohľadom na obsah spisu vedeného správnym orgánom, vyjadrenia majiteľa patentu a žiadateľa o jeho zrušenie, ako aj s ohľadom na rozhodnutia správneho orgánu vydané v tejto veci, posúdiť a rozhodnúť, či vynález chránený patentom zrejším spôsobom vyplýva alebo nevyplyva zo stavu techniky, majúc za to, že takéto posúdenie je otázkou právnou zakotvenou v § 8 patentového zákona a nie výlučne otázkou skutkovou (technickou). Dal do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžh 1/2007 z 19. decembra 2008. Vyslovil názor, že dokumenty, ktoré predložil v rámci správneho konania ako aj v konaní na krajskom súde preukazujú, že vynález chránený patentom nevyplyva zrejším spôsobom zo stavu techniky, zdôrazniac, že údaje zo stavu techniky neumožňujú priemyselnú využiteľnosť vo vzťahu k nárokovým zlúčeninám a uskutočniteľné technické riešenie, ktoré by viedlo k nárokovým zlúčeninám nie je v stave techniky popísané. Dôvodil, že nárokový vynález nemohol pre odborníka vyplývať zrejším spôsobom zo stavu techniky a odborník dospel k nárokovým zlúčeninám a k zisteniu ich úžitkových vlastností výlučne na základe svojej vynálezcovskej činnosti.

Zdôraznil, že otázku splnenia podmienky vynálezcovskej činnosti posudzoval žalovaný už pri podaní žiadosti o udelenie patentu, pričom túto otázku posúdil kladne a na vynález udelil patent s poukazom na to, že rovnako postupoval správny orgán v prípade obdobného vynálezu aj v ďalších krajinách, pričom podmienku vynálezcovskej činnosti pri obdobnom patente ako je patent žalobcu č. 282524 považoval za splnenú aj Úrad priemyselného vlastníctva ČR a to nielen v konaní o udelenie patentu, ale v konaní o návrhu na jeho zrušenie.

Poukazom na aplikáciu správnej úvahy žalobca uviedol, že druhostupňové rozhodnutie žalovaného nemá oporu v obsahu spisu a vo vykonanom dokazovaní a sú tu teda zjavné logické rozpory v úsudku pri použití právnej úvahy zo strany žalovaného. Mal za to, že dokumenty predložené žalobcom v rámci správneho konania dostatočne preukázali splnenie podmienky vynálezcovskej činnosti, pričom tvrdenia žiadateľa o zrušenie patentu a závery žalovaného o tom, že táto podmienka splnená nebola, sú založené výlučne na spätnom pohľade, majúce za následok nezákonnosť rozhodnutia, keďže vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Poukazom na čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach považoval právny záver prvostupňového súdu o tom, že v správnom súdnictve súdy nepreskúmajú vecnú správnosť rozhodnutia, za nesprávny, pretože vecná správnosť je súčasťou požiadavky na zákonnosť rozhodnutia v mysle uvedeného článku Dohovoru.

V súvislosti s aplikáciou čl. 6 ods. 1 Dohovoru žalobca poukázal na judikatúru Európskeho súdneho dvora - rozsudok vo veci Le Compte at.al. z roku 1981, A-43 a na nález Ústavného súdu ČR zo dňa 27. novembra 1996, sp. zn. PI ÚS 28/95 (č.1/1997 Sb. ČR).

Žalobca za nesprávny názor súdu prvého stupňa považoval aj to, že na rozhodnutie žalovaného sa vzťahuje výnimka týkajúca sa rozhodnutí, ktorých vydanie závisí výlučne od posúdenia zdravotného stavu osôb alebo technického stavu veci. Dôvodil, že otázka či nejaké technické riešenie je patentovateľné je otázka právna a nie otázka skutková či výlučne technická, aj keď nepochybne sú pre

jej posúdenie potrebné aj informácie technickej povahy, jedná sa však o záver právneho posúdenia, ktoré podlieha prieskumu v správnom súdnictve.

Záverom žalobca vyslovil názor, že nie je správny záver súdu prvého stupňa o tom, že napadnuté rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom.

Žalovaný správny orgán vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhoval, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie krajského súdu v zmysle ust. § 219 O.s.p. ako vecne správne potvrdil a účastníkom konania nepriznal právo na náhradu trov konania.

V dôvodoch vyjadrenia nesúhlasil s odvolacími námietkami a s argumentáciou žalobcu uvedenou v jeho odvolaní.

Nesúhlasil s tvrdením žalobcu že prvostupňový súd čo i len čiastočne aplikoval zákonnú výnimku zo súdneho prieskumu spočívajúcu vo výlučnom posúdení technického stavu veci v zmysle § 248 písm. b/ O.s.p., vyslovil názor, že z odôvodnenia prvostupňového rozsudku je zrejmé, že súd aplikoval § 245 ods. 2 O.s.p., dôsledne sa pridržiavajúc z ustálenej judikatúry (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 SžoKS 162 /2005 z 13. 12. 2007 a sp. zn. 3 SžoKS 153/2006 z 13. 12. 2007). Zdôraznil, že prvostupňový súd konanie o žalobe žalobcu nezastavil podľa § 250d ods. 3 v spojení s § 248 písm. b/ O.s.p., ale meritórne rozhodol rozsudkom podľa § 250j ods. 1 O.s.p., pričom správnu úvahu žalovaného preskúmal v súlade s § 245 ods. 2 O.s.p. Polemiku žalobcu o výklade pojmu „výlučne“ v dĺžke § 248 písm. b/ O.s.p. považoval za irelevantnú, keďže prvostupňový súd ustanovenie § 248 písm.b/ O.s.p. vôbec neaplikoval.

Poukazom na právny záver vyslovený v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. sp. zn. 3 SžoKS 153/2006 z 13. decembra 2007, uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SR pod č. 83/2011, žalovaný konštatoval, že súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom a s uvedenou judikatúrou. Uviedol, že pokiaľ žalobca v odvolaní poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžh 1/2007 z 19. decembra 2009 má za to, že aj toto konkrétne rozhodnutie korešponduje s uvedenou judikatúrou v tom zmysle, že sa uplatňujú princípy posudzovania správneho uváženia podľa § 245 ods. 2 O.s.p..

K argumentácii žalobcu vo vzťahu k rozhodnutiam Úradu priemyselného vlastníctva ČR vyslovil názor že ani prípadné odlišné právoplatné rozhodnutie zahraničného správneho orgánu nemôže zakladať nezákonnosť rozhodnutia slovenského správneho orgánu (žalovaného) v obdobnej veci, ak je preskúmané rozhodnutie vydané v rámci správnej úvahy a nie sú dané zákonné dôvody v zmysle § 245 ods. 2 O.s.p., s tým, že samotná existencia odlišného právoplatného rozhodnutia zahraničného správneho orgánu nie je takýmto zákonným dôvodom ani nemôže byť (článok 2 ods. 2 Ústavy SR), dajúc do pozornosti, že Úrad priemyselného vlastníctva SR a Úrad priemyselného vlastníctva ČR rozhodovali o návrhoch na zrušenie oboch napadnutých národných patentov paralelne, a preto v tomto prípade nejde o ignorovanie argumentácie účastníka konania podporenej predložením rozhodnutia zahraničného správneho orgánu.

Žalovaný námietku žalobcu o nutnosti preskúmavania správnych rozhodnutí v tzv. plnej jurisdikcii v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru považoval v celom rozsahu za neopodstatnenú. Poukaz žalobcu na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Le Compte a ďalší z 10. februára 1981 žalovaný považoval za neaktuálny a prehliadajúci upresňujúcu judikatúrou ESLP a ignorujúci právnu úpravu ustanovenou v § 250i ods. 2 O.s.p., účinnú od 1. januára 2003. V danej súvislosti dal do pozornosti právny záver najvyššieho súdu vyslovený v rozsudku 6Sžf 8/2002 z 27. februára 2013.

Žalovaný na poukaz žalobcu na právny názor vyslovený Ústavným súdom ČR v náleze z 27. novembra 1996 sp. zn. PI ÚS 28/95 zdôraznil, že žalobca ignoruje neskorší vývoj v otázke tzv. plnej jurisdikcie a účelovo vyberá niektoré staršie neaktuálne rozhodnutia. Dal do pozornosti odlišné stanovisko sudcu Prof. Holländrea, ktoré je v súlade s dnešným chápaním rozsahu súdneho prieskumu. V danej súvislosti žalovaný súčasne dal do pozornosti názor Ústavného súdu SR vyslovený vo veci III. ÚS 479/2011, v ktorej ústavný súd uznesením z 26. októbra 2011 odmietol ústavnú sťažnosť účastníka konania ako zjavne neopodstatnenú, pričom uviedol: „Ústavný súd sa stotožnil s názorom všeobecných súdov o námietke rozpornosti ustanovenia 245 ods. 2 O.s.p. s článkom 6 ods. 1 dohovoru.“ V tejto súvislosti žalovaný poukázal aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 197/2007 z 21. februára 2008 uverejnený v Zbierke nálezov a uznesení pod č. 21/2008.

Účastník konania vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhoval odvolaciemu súdu, aby rozsudok krajského súdu potvrdil. S odvolacími dôvodmi žalobcu nesúhlasil.

Žalobca k vyjadreniu žalovaného podal písomné vyjadrenie, v ktorom nesúhlasil s argumentáciou žalovaného týkajúcou sa aplikácie súdom prvého stupňa právnej úpravy ustanovenej v § 248 písm. b/ O.s.p.. Trval na tom, že posúdenie splnenia podmienky vynálezcovskej činnosti nemožno považovať výlučne za otázku skutkovú, ale jedná sa o otázku právnu, a preto obmedzenie preskúmania rozhodnutia žalovaného s poukazom na § 248 písm. b/ O.s.p. v spojení s § 245 ods.2 O.s.p. nie je podľa jeho názoru na mieste. V danej súvislosti žalobca poukázal aj na názor prof. JUDr. Petra Vojčíka. CSc. uverejnený v článku „Preskúmavanie rozhodnutí Úradu priemyselného vlastníctva SR súdom, uverejnenom v publikácii s názvom Vývoj európskeho patentu a európske rozhodovacie praxe, ktorú zostavil prof. Ing. Ladislav Jakl, CSc. a kolektív a vydalo ju Metropolitan University Prague Press v Prahe v roku 2013. Zotrval na tvrdení, že nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného spočíva podľa jeho názoru v nesprávnom právnom posúdení veci zo strany žalovaného, ako aj v tom, že žalovaný dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného videl v tom, že nesplnenie podmienky vynálezcovskej činnosti patentu vytýkaného žalovaným je založené výlučne na spätnom pohľade, s poukazom na to, že rozhodnutie ÚPV ČR uvádza iba na dokreslenie situácie v súvislosti so splnením podmienky vynálezcovskej činnosti obdobného patentu ako je napadnutý patent v iných členských krajinách.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušiť rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a vrátiť mu vec na ďalšie konanie.

Preskúmvaným rozhodnutím Predseda Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky rozhodol o rozklade žalobcu proti rozhodnutiu Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky zn. PP 101-95/patent 282524-I/75-2010 z 30. novembra 2010 vo veci návrhu na zrušenie patentu č. 282524 s názvom „Opticky čisté soli (-)-enantioméru pyridylmetylsulfynyl-IH-benzimidazolových zlúčenín, spôsob ich prípravy, farmaceutický prostriedok s ich obsahom, ich použitie a medziprodukty na ich prípravu“, podaného navrhovateľom Zentiva, k.s., U Kabelovny 130,102 37 Praha 10 Česká republika, tak, že podľa ust. 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok) v spojení s § 46 ods. 2 v nadväznosti na § 8 zákona č. 435/2001 Z. z. o patentoch, dodatkových ochranných osvedčeniach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 435/2001 Z. z. alebo zákon o patentoch) sa rozhodnutie zn. PP 101-95/patent 282524-I/75-2010 z 30. novembra 2010 mení tak, že patent č. 282524 sa čiastočne zrušuje a patentové nároky uvedené pod č. 1 až 6 rozhodnutia sa obmedzujú a stanovujú v rozsahu špecifikovanom v rozhodnutí.

Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky prvostupňovým rozhodnutím zn. PP 101-95/patent 282524-I/75-2010 z 30. novembra 2010 vo veci návrhu na zrušenie patentu č. 282524 rozhodol podľa § 46 ods.1, písm. a/ zákona č. 435/2001 Z. z. tak, že patent č. 282524 sa zrušuje.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie Predsedy Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konania im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal s námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmavacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup mu predchádzajúci Predsedu Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky, ktorým bolo rozhodnuté s konečnou platnosťou vo veci návrhu na zrušenie patentu č. 282524 s názvom „Opticky čisté soli (-)-enantioméru pyridylmetylsulfínyl-IH-benzimidazolových zlúčenín, spôsob ich prípravy, farmaceutický prostriedok s ich obsahom, ich použitie a medziprodukty na ich prípravu“, podaného navrhovateľom Zentiva, k.s., U Kabelovny 130,102 37 Praha 10 Česká republika.

Podľa § 246c ods.1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom v podstate za správne a súladné so zákonom.

Odvolací súd v odvolacom konaní je viazaný rozsahom odvolacích dôvodov, v rozsahu ktorých v danom prípade predovšetkým posudzoval, či súd prvého stupňa aplikoval právnu úpravu ustanovenú v § 248 písm. b/ O.s.p. a či správne aplikoval právnu úpravu § 245 ods.2 O.s.p..

Z obsahu administratívneho spisu, tvoriaceho súčasť spisového materiálu krajského súdu odvolací súd zistil, že Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky prvostupňovým rozhodnutím zn. PP 101-95/patent 282524-I/75-2010 z 30. novembra 2010 vo veci návrhu na zrušenie patentu č. 282524, majiteľom ktorého bol žalobca, s názvom „Opticky čisté soli (-)-enantioméru pyridylmetylsulfínyl-IH-benzimidazolových zlúčenín, spôsob ich prípravy, farmaceutický prostriedok s ich obsahom, ich použitie a medziprodukty na ich prípravu“, podaného navrhovateľom Zentiva, k.s., U Kabelovny 130,102 37 Praha 10 Česká republika, rozhodol podľa § 46 ods.1, písm. a/ zákona č. 435/2001 Z. z. tak, že patent č. 282524 sa zrušuje.

Proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca rozklad, súčasťou ktorého vecného odôvodnenia boli aj dokumenty, ktoré žalobca nepredložil v priebehu prvostupňového konania a tieto predložil až dodatočne v odvolacom konaní.

O rozklade rozhodol preskúmaným rozhodnutím Predseda Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky rozhodnutím sp. zn. PP 101-95/patent 282524 II/143-2012 zo dňa 5. decembra 2012 (rozhodnutie napadnuté žalobou) tak, že podľa ust. 59 ods. 2 správneho poriadku v spojení s § 46 ods. 2 v nadväznosti na § 8 zákona č. 435/2001 Z. z. sa rozhodnutie zn. PP 101-95/patent 282524-I/75-2010 z 30. novembra 2010 mení tak, že patent č. 282524 sa čiastočne zrušuje a patentové nároky uvedené pod č. 1 až 6 rozhodnutia sa obmedzujú a stanovujú v rozsahu špecifikovanom v rozhodnutí.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že žalovaný po preskúmaní prvostupňového rozhodnutia dospel k záveru, že predmet patentových nárokov 1 až 4, 11 až 18 napadnutého patentu nespĺňajú požiadavku vynálezcovskej činnosti vyplývajúcu z ust. § 8 ods. 1 patentového zákona, pretože vyplýva zrejším spôsobom zo stavu techniky reprezentovaného dokumentom D3 tvoriacim najbližší stav techniky v kombinácii s dokumentom D2 a všeobecnými vedomosťami odborníka, tak ako to konštatoval prvostupňový orgán. Konštatoval, že predmet nárokov 5 až 10 napadnutého patentu uvedenú požiadavku vynálezcovskej činnosti spĺňa, pretože nárokováný spôsob prípravy obsahuje znaky, ktoré z obsahu dokumentu D3 a jeho kombinácie s D2 nevyplývajú, z ktorých dôvodov bolo rozhodnuté o ponechaní patentových nárokov 5 až 10 napadnutého patentu v platnosti a došlo k ich

prečíslovaní na nároky 1 až 6. Žalovaný k dokumentom predloženým v rámci rozkladu a vyjadrenia k rozkladu uviedol, že na tieto dokumenty v zmysle § 47 ods. 7 patentového zákona nemôže prihladať, poukazom na to, že dodatočne doložené dokumenty neboli súčasťou návrhu na zrušenie a ani vyjadrenia k návrhu a ako také neboli predmetom posudzovania prvostupňovým orgánom, teda nejde o dôkazy na základe ktorých prvostupňový orgán rozhodoval, majú za to, že z dôvodu uvedeného nemôžu byť súčasťou preskúmavania okolností, za ktorých bolo napadnuté prvostupňové rozhodnutie vydané.

Účelom zákona č. 435/2001 Z. z. je upraviť právne vzťahy vznikajúce v súvislosti s vytvorením, právnou ochranou a uplatnením vynálezu, ktorý je predmetom patentovej prihlášky alebo patentu (§ 1).

Podľa § 4 zákona č. 435/2001 Z. z. na vynálezy, ktoré spĺňajú podmienky ustanovené týmto zákonom, udeľuje Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (ďalej len "úrad") patenty.

Podľa § 5 ods.1 zákona č. 435/2001 Z. z. patenty sa udeľujú na vynálezy zo všetkých oblastí techniky, ktoré sú nové, zahŕňajú vynálezcovskú činnosť a sú priemyselne využiteľné.

Podľa § 7 ods. 1,2 zákona 543/2001 Z. z. vynález sa považuje za nový, ak nie je súčasťou stavu techniky.

Za stav techniky sa považuje všetko, čo bolo kdekoľvek pred dňom, od ktorého patrí prihlasovateľovi právo prednosti (§ 36), sprístupnené verejnosti akýmkoľvek spôsobom.

Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 435/2001 Z. z. vynález sa považuje za výsledok vynálezcovskej činnosti, ak pre odborníka nevyplýva zrejým spôsobom zo stavu techniky.

Podľa § 9 zákona č. 435/2001 Z. z. vynález sa považuje za priemyselne využiteľný, ak sa jeho predmet môže vyrábať alebo sa môže využívať v akomkoľvek odvetví, najmä v odvetví priemyslu a pôdohospodárstva.

Podľa § 46 ods. 1,2 zákona č. 435/2001 Z. z. úrad zruší patent, ak sa v konaní začatom na návrh tretej osoby alebo z úradnej moci preukáže, že a) neboli splnené podmienky na jeho udelenie podľa § 5 až 9, b) vynález nie je v patente opísaný a vysvetlený tak jasne a úplne, aby ho mohol odborník uskutočniť, c) predmet patentu presahuje obsah prihlášky v jej pôvodnom znení. To platí aj v prípade, ak predmet patentu udeleného na základe vylúčenej prihlášky presahuje obsah pôvodného znenia prihlášky, d) rozsah ochrany vyplývajúcej z patentu bol rozšírený, e) majiteľ nemá právo na riešenie podľa § 10 ods. 1 a 3, § 11 ods. 1 alebo § 12 ods. 1, f) neboli splnené podmienky na jeho udelenie podľa predpisov platných v čase jeho udelenia.

Ak sa dôvody zrušenia týkajú patentu čiastočne, patent sa zruší len v rozsahu primeranom zisteným dôvodom, a to zmenou patentových nárokov, opisu alebo výkresov.

Podľa § 47 ods. 1 až 8 zákona č. 435/2001 Z. z. ak návrh na zrušenie alebo čiastočné zrušenie patentu (ďalej len "návrh na zrušenie") neobsahuje náležitosti ustanovené všeobecne záväzným právnym predpisom (§ 80) alebo navrhovateľ nie je zastúpený oprávneným zástupcom podľa § 79 ods. 1, alebo nebol zaplatený správny poplatok (§ 79 ods. 9), úrad vyzve navrhovateľa, aby zistené nedostatky v určenej lehote odstránil. Ak navrhovateľ doručenej výzve v určenej lehote nevyhoví, úrad konanie o návrhu na zrušenie zastaví. Na následok zastavenia konania musí byť navrhovateľ vo výzve upozornený. Ak konanie nebolo zastavené podľa odseku 1, úrad doručí návrh na zrušenie majiteľovi patentu a zároveň ho vyzve, aby sa o návrhu v určenej lehote vyjadril a zároveň označil dôkazy a pripojil listiny. Ak sa majiteľ patentu nevyjadrí v lehote určenej vo výzve, úrad pokračuje v konaní a môže rozhodnúť na základe obsahu spisu.

Úrad postupuje podľa odseku 3 aj v prípade, ak majiteľ patentu nie je zastúpený oprávneným zástupcom podľa § 79 ods. 1. Ak majiteľ výzve na predloženie splnomocnenia v určenej lehote nevyhoví, platí, že sa o návrhu na zrušenie nevyjadril.

Ak nemožno rozhodnúť na základe písomných podaní účastníkov, úrad určí dátum ústneho pojednávania. Úrad zároveň doručí navrhovateľovi vyjadrenie majiteľa o návrhu.

Úrad môže pokračovať v konaní a rozhodnúť vo veci aj v prípade, ak sa riadne predvolaný účastník na ústnom pojednávaní nezúčastní.

Rozšírenie či doplnenie návrhu na zrušenie, ako aj rozšírenie či doplnenie vyjadrenia majiteľa patentu v konaní podľa § 46 ods. 1 nie je prípustné; na také rozšírenie alebo doplnenie úrad v rámci konania a rozhodovania vo veci neprihliada.

V čase konania o zrušenie patentu podľa § 46 ods. 1 sa konanie o návrhu majiteľa podľa § 46 ods. 5 preruší.

Podľa § 53 ods. 1,2,3 zákona č. 435/2001 Z. z. účastník konania pred úradom (ďalej len "účastník") je povinný predložiť alebo navrhnúť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

Úrad vykonáva dokazovanie a hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Úrad rozhoduje na základe skutkového stavu, zisteného z vykonaných dôkazov, ktoré boli účastníkmi predložené alebo navrhnuté.

Podľa § 79 ods. 3 zákona č. 435/2001 Z. z. na konanie pred úradom podľa tohto zákona sa vzťahuje zákon o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok) s výnimkou ustanovení § 19, § 23, § 28 až 32, § 39, § 49, § 50, § 59 ods. 1 a § 60.

Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích a žalobných dôvodov dospel k záveru, že žalovaný správny orgán v danom prípade postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v konaní postupoval v súčinnosti s účastníkmi konania a vo veci rozhodol vecne a právne správne. Pokiaľ predseda žalovaného rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zmenil spôsobom uvedeným vo výroku preskúmaného rozhodnutia, rozhodol v súlade so zákonom, a preto boli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žaloby súdom prvého stupňa.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov §§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z citovanej ústavnej úpravy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musia byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej

regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu.

Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z predloženého administratívneho spisu podľa názoru odvolacieho súdu je zrejmé, že správne orgány oboch stupňov sa predmetnou vecou náležite zaoberali, keď v konaní vo veci návrhu podaného navrhovateľom Zentiva, k.s., U Kabelovny 130, 102 37 Praha 10 Česká republika na zrušenie patentu č. 282524 s názvom „Opticky čisté soli (-)-enantioméru pyridylmetylsulfinyl-1H-benzimidazolových zlúčenín, spôsob ich prípravy, farmaceutický prostriedok s ich obsahom, ich použitie a medziprodukty na ich prípravu“, vo vlastníctve žalobcu, správne posudzovali, či navrhované riešenie uvedeného patentu spĺňa zákonné podmienky patentu v zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 7 ods. 1,2, v spojení s § 8 ods.1 patentového zákona.

Predpokladom uznania riešenia vynálezu predkladaného prihlasovateľom za patent je splnenie kogentných podmienok zákonom stanovených v právnych normách § 5 ods. 1 v spojení s § 7 ods.1,2, s § 8 ods.1 a s § 9 patentového zákona, teda riešenie je nové, zahŕňa vynálezcovskú činnosť a je priemyselne využiteľné, pričom vynález sa považuje za nový, ak nie je súčasťou stavu techniky a za stav techniky sa považuje všetko, čo bolo kdekoľvek pred dňom, od ktorého patrí prihlasovateľovi právo prednosti (§ 36), sprístupnené verejnosti akýmkoľvek spôsobom, súčasne vynález sa považuje za výsledok vynálezcovskej činnosti, ak pre odborníka nevyplyva zrejým spôsobom zo stavu techniky a za priemyselne využiteľný sa považuje, ak sa jeho predmet môže vyrábať alebo sa môže využívať v akomkoľvek odvetví, najmä v odvetví priemyslu a pôdohospodárstva. Len vynálezom, ktoré spĺňajú podmienky ustanovené patentovým zákonom, udeľuje Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky podľa § 4 zákona č. 543/2001 Z. z. patenty, inak prihlášku zamietne podľa § 44 ods. 1 uvedeného zákona. Zákonodarca tiež zveril do právomoci úradu zrušiť patent v celom rozsahu alebo v časti, ak v konaní začatom na základe návrhu tretej osoby alebo z úradnej povinnosti úradu sa preukáza zákonné dôvody ustanovené v právnej norme § 46 ods. 1, písm. a/ až f/, ods. 2 zákona č. 435/2001 Z. z..

Konanie o zrušenie patentu zákonodarca ustanovuje v právnych normách §§ 46-47 a nasl. zákona č. 435/2001 Z. z. a pokiaľ v zákone o patentoch nie je ustanovené inak úrad postupuje v zmysle ustanovení správneho poriadku s výnimkou ustanovení § 19, § 23, § 28 až 32, § 39, § 49, § 50, § 59 ods. 1 a § 60. Z uvedenej právnej úpravy vyplýva, že konanie o zrušenie patentu je predovšetkým riadené zásadou dispozičnou, v zmysle ktorej účastníci konania preukazujú dôvodnosť svojich tvrdení a za tým účelom predkladajú alebo navrhujú vykonanie dokazovania. Súčasne je riadené zásadou súčinnosti a zásadou zákonnosti, ako zákonný predpoklad zistenia objektívnej pravdy pre zabezpečenie relevantných podkladov pre vydanie rozhodnutia. Zákonodarca podmienil predmetné konanie však aj zásadou koncentračnou vyplývajúcou z právnej úpravy ustanovenej v právnej norme § 47 ods. 7 zákona č. 435/2001 Z. z., keď rozšírenie či doplnenie návrhu na zrušenie, ako aj rozšírenie či doplnenie vyjadrenia majiteľa patentu v konaní podľa § 46 ods. 1 nie je prípustné; na také rozšírenie alebo doplnenie úrad v rámci konania a rozhodovania vo veci neprihliada a podľa § 53 ods.3 tohto zákona úrad rozhoduje na základe skutkového stavu, zisteného z vykonaných dôkazov, ktoré boli účastníkmi predložené alebo navrhnuté, vychádzajúc z premisy, že účastník konania pred úradom je povinný predložiť alebo navrhnuť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (§ 53 ods.1). Vykonávanie dokazovania a hodnotenie dôkazov zákonodarca zveril do právomoci úradu (§ 53 ods.2) a to tak, že úrad hodnotí vykonané dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Vchádzajúc zo skutkových zistení v danej veci odvolací súd mal preukázané, že navrhovateľ dôvodnosť návrhu na zrušenie patentu č. 282524 oprel o dokumenty: „D2, D3, D9, D15, D16, D29 a D29a“; k návrhu podal žalobca - majiteľ patentu, vyjadrenie a jeho doplnenie, v ktorých spochybnil dôvodnosť návrhu na zrušenie patentu, zamerajúc pozornosť na riešenia predovšetkým v dokumentoch D2 a D3 a na podporu svojich tvrdení predložil dokumenty: „A1, A2, A3, A4, A5, A6, A7, A8, A9“; k vyjadreniu majiteľa patentu - žalobcu, podal navrhovateľ vyjadrenie a následne úradu predložil doplnujúcu informáciu o aktuálnom stave konania proti európskej prihláške č. 00 108480.5 (EP 1 020 461 B1), ktorá je vylúčenou časťou zrušeného ekvivalentného patentu EP 652 872; následne žalobca predložil

úradu rozhodnutie Úradu priemyselného vlastníctva Českej republiky o čiastočnom zrušení českého patentu CZ 287876, ktorý je analogickým patentom k slovenskému patentu č. 282524. Správny orgán prvého stupňa po vykonaní dokazovania a vyhodnotení dôkazov v danej veci konštatoval, že vynález podľa napadnutého patentu je novým riešením v zmysle § 7 zákona o patentoch, avšak nebol výsledkom vynálezcovskej činnosti v zmysle § 8 ods. 1 patentového zákona, pretože pre odborníka vyplýva zrejším spôsobom zo stavu techniky, s poukazom na obsah dokumentov D2, D3. V odvolacom konaní žalobca na podporu svojich tvrdení uvedených v rozklade proti prvostupňovému rozhodnutiu predložil ďalšie dokumenty, na ktoré odvolací správny orgán v zmysle zákonnej úpravy ustanovenej v § 47 ods. 7 zákona o patentoch neprihliadol a po vyhodnotení dôkazov zadovážených prvostupňovým správnym orgánom prvostupňové rozhodnutie zmenil. Odvolací správny orgán svoju správnu úvahu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia aj náležite zdôvodnil, pričom sa vysporiadal s jednotlivými námietkami žalobcu ako odvolateľa a majiteľa patentu.

Odvolací súd zastáva zhodný názor ako súd prvého stupňa, že pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia neposudzuje (§ 245 ods.2 O.s.p.) . Súd preskúmava iba to, či skutkové okolnosti, z ktorých správny orgán pri voľnej úvahe vychádzal, boli zistené správnym procesným postupom, či právny následok založený rozhodnutím nie je v rozpore so zákonom, a či rozhodnutie bolo z hľadiska aplikovanej právnej normy i z hľadiska hodnotenia dôkazov logické a úplné.

Z uvedených dôvodov odvolací súd neprihliadol na námietky žalobcu, že správne orgány oboch stupňov nesprávne vec posúdili, pretože nesplnenie podmienky vynálezcovskej činnosti patentu vytýkané žalovaným je založené výlučne na spätnom pohľade t. j. na dokumentoch predložených žiadateľom o zrušenie patentu po udelení patentu, pričom však mnohé z týchto dokumentov neexistovali v čase vytvorenia patentu a v čase rozhodovania žalovaného o udelení patentu, žiaden z dokumentov predložených žiadateľom nepreukazuje, že riešenie chránené patentom vyplývalo zrejším spôsobom zo stavu techniky v čase, keď bola podaná žiadosť o udelenie patentu u žalovaného a v čase udelenia patentu.

Posúdenie predmetu ochrany nárokov 1 až 18 napadnutého patentu bolo založené výlučne na posúdení technického stavu veci a zákonodarca v ustanoveniach tretej časti patentového zákona - konanie pred úradom (§§ 35 až 59) zveruje do právomoci Úradu kompetencie posudzovania splnenia zákonných podmienok pre udelenie patentu riešeniu navrhovaného v prihláške a po udelení patentu v konaní o jeho zrušení. Súd nepreskúmava posudzovanie návrhu riešenia vynálezu prihláseného prihláškou žalobcu, ako aj ochranu nárokov napadnutého patentu v konaní o jeho zrušení Úradom z technických hľadísk, keďže ide výlučne o posúdenie technického stavu veci. V danom prípade odvolací súd z predloženého administratívneho spisu mal preukázané, že Úrad po podaní návrhu na zrušenie predmetného patentu konal s účastníkmi konania, rozhodol na základe skutkových zistení predložených žiadateľom o zrušenie patentu a majiteľom patentu -žalobcom a svoje právne závery, ku ktorým dospel správnym uvážením náležite v rozhodnutiach i odôvodnil.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd nesúhlasil s námietkou žalobcu, že druhostupňové rozhodnutie žalovaného nemá oporu v obsahu spisu a vo vykonanom dokazovaní a sú tu teda zjavné logické rozpory v úsudku pri použití právnej úvahy zo strany žalovaného, majúť za to, že dokumenty ním predložené dostatočne preukázali splnenie podmienky vynálezcovskej činnosti, pričom tvrdenia žiadateľa o zrušenie patentu a závery žalovaného o tom, že táto podmienka splnená nebola, sú založené výlučne na spätnom pohľade.

Z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že správne orgány založili svoj právny záver na skutkových zisteniach vyplývajúcich predovšetkým z dokumentov D2 - patentový spis EP 124 495 A2, zverejnený 7. novembra 1984 a D3 - patentový spis DE 40 35 455 A1, zverejnený 14.5.1992, ako aj, že predmetom ochrany napadnutého patentu s právom prednosti od 28. mája 1993 sú riešenia, ktoré boli predmetom aj uvedených dokumentov, teda úsudok žalovaného nie je založený výlučne na spätnom pohľade. Z odôvodnenia žalovaného (str.13) tiež vyplýva, že žalovaný venoval náležitú pozornosť pri posudzovaní

účinkov predložených dokumentov, či tieto boli zverejnené pred dátumom práva prednosti napadnutého patentu, pričom konštatoval, že namietaný dokument D3 a D2 bol zverejnený pred dátumom práva prednosti napadnutého patentu.

Odvolací súd nemohol súhlasiť ani s názorom žalobcu, že to, či vynález spĺňa podmienku vynálezcovskej činnosti nezávisí výlučne od posúdenia technického stavu veci, pretože súd má možnosť si sám s ohľadom na obsah spisu vedeného správnym orgánom, posúdiť a rozhodnúť, či vynález chránený patentom zrejším spôsobom vyplýva alebo nevyplyva zo stavu techniky, majúc za to, že takéto posúdenie je otázkou právnou zakotvenou v § 8 patentového zákona a nie výlučne otázkou skutkovou (technickou).

Posúdenie, či vynález spĺňa zákonné podmienky ustanovené v § 8 ods.1 patentového zákona, teda, že vynález sa považuje za výsledok vynálezcovskej činnosti, ak pre odborníka nevyplyva zrejším spôsobom zo stavu techniky, je posúdenie právnej otázky splnenia zákonom predpokladaných podmienok. Predpokladom však právneho posúdenia, či vynález spĺňa podmienky zákonom stanovené, je zadováženie si dostatok relevantných skutkových zistení, ktoré preukážnosť (resp. nepreukážnosť) splnenia zákonných podmienok potvrdzujú (resp. vyvracajú). Zákonodarca však právne posúdenie splnenia podmienok v zmysle právnej úpravy patentového zákona zveruje do právomoci žalovaného, a preto pokiaľ by súd nahradil jeho správnu úvahu svojou vlastnou, zasiahol by do jeho právomoci ako orgánu verejnej správy, čo nie prípustné.

Za nedôvodné považoval odvolací súd aj tvrdenie žalobcu, že otázku splnenia podmienky vynálezcovskej činnosti posudzoval žalovaný už pri podaní žiadosti o udelenie patentu, pričom túto otázku posúdil kladne a na vynález udelil patent.

Z vyššie uvedenej zákonnej úpravy (§ 46) patentového zákona vyplýva právomoc žalovaného zrušiť už udelený patent, ak sa preukážu zákonné dôvody taxatívne vymenované v právnej norme § 46 ods.1 písm. a/ až f/, a preto pokiaľ žalovaný v konaní o zrušenie predmetného patentu opätovne posudzoval splnenie zákonných podmienok jeho udelenia v zmysle § 5 až 9 patentového zákona, realizoval svoje zákonom predpokladané oprávnenie.

Tvrdenie žalobcu týkajúce sa postupu správneho orgánu v prípade obdobného vynálezu aj v ďalších krajinách, s poukazom na to, že podmienku vynálezcovskej činnosti pri obdobnom patente ako je patent žalobcu č. 282524 považoval za splnenú aj Úrad priemyselného vlastníctva ČR a to nielen v konaní o udelenie patentu, ale v konaní o návrhu na jeho zrušenie, odvolací súd vyhodnotil ako právne irelevantné pre predmetné konanie, pretože povinnosťou Úradu je v každej posudzovanej veci vychádzať zo skutkových zistení danej veci, zadovážených zákonným spôsobom, s prihliadnutím na všetko, čo v konaní vyšlo najavo, každú vec posudzovať individuálne vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu a postup správnych orgánov v iných krajinách nie je preň záväzný.

Odvolací súd nesúhlasil ani s argumentáciou žalobcu týkajúcou sa nesprávnosti postupu súdu prvého stupňa, keď v danej veci aplikoval právnu úpravu § 248 písm. b/ O.s.p..

Z postupu súdu prvého stupňa vyplývajúceho z predloženého spisu a ani z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplyva, že súd prvého stupňa v danej veci aplikoval právnu úpravu ustanovenú v § 248 písm. b/ O.s.p.. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa (str.8) je jednoznačne zrejmé, že zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného posudzoval v súlade s právnou úpravou § 245 ods.2 O.s.p., s ktorými dôvodmi sa stotožňuje aj odvolací súd a súčasne na ne poukazuje. Pokiaľ by prvostupňový súd v danej veci aplikoval právnu úpravu ustanovenú v § 248 písm. b/ O.s.p., konanie vo veci by zastavil z dôvodu zákonom predpokladanej výluky zo súdneho prieskumu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Napokon súd prvého stupňa sa otázkou aplikácie uvedenej právnej normy v dôvodoch svojho rozhodnutia i zaoberal s konštatovaním, že vychádzajúc z interpretačnej praxe najvyššieho súdu v danom prípade nie je možné právnu normu ustanovenú v § 248 písm. b/ O.s.p. aplikovať.

Odvolací súd nesúhlasil ani požiadavkou žalobcu uplatnenia v danom prípade plnej jurisdikcie poukazom na čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p., účinného od 1. januára 2003, ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citovaná právna norma je faktickou transpozíciou požiadavky plnej jurisdikcie ako atribútu práva v zákonom stanovených prípadoch na spravodlivý proces, v ktorých súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov ani ich obsahom a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti zákonnosti a pravdivosti. Súd v týchto prípadoch celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom a ak potom zistí skutkové či procesné právne deficity môže reagovať tak, že uloží správnomu orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie alebo tak urobí sám. Uvedenú právnu úpravu vyvolala predovšetkým judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva. Súdny uplatňuje zásadu plnej jurisdikcie najmä v rozhodovaní o pokutách, v konaniach o prepustení zo štátnej služby alebo zo služobného pomeru, či v reštitučných konaniach, ako aj v ostatných konaniach zákonodarcom ustanovených v § 250i ods. 2, ako výnimku zo zákonnej úpravy, v zmysle ktorej je pre súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Vychádzajúc z účelu správneho súdnictva a z premisy, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy ako aj že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy, je súd povinný vzhľadom na konkrétne okolnosti daného prípadu z pohľadu právnej úpravy na vec sa vzťahujúcej, posúdiť, či v danom prípade je možné uplatniť zásadu plnej jurisdikcie. Vychádzajúc z predmetu súdneho prieskumu v danej veci odvolací súd zastáva názor, že v vzhľadom na predmet súdneho prieskumu a právnu úpravu naň sa vzťahujúcu v danom prípade nie je možné aplikovať plnú jurisdikciu v zmysle § 250i ods.2 O.s.p., ktorý postup nie je ani v rozpore s čl. 6 Dohovoru.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd po prieskume zákonnosti napádaných rozhodnutí a procesných postupov predchádzajúcich ich vydaniu, vychádzajúc z obsahu administratívneho spisu a z výsledkov vykonaného dokazovania, konštatuje, že záver, ktorý zo zistených skutkových okolností žalovaný ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o patentoch. Žalovaný správny orgán aplikoval zásadu voľného hodnotenia dôkazov podľa § 53 ods.2 zákona o patentoch rešpektujúc povinnosť dbať, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne posúdenie navrhovaných riešení napadnutého patentu boli zistené zákonným spôsobom, čo najúplnejšie, pričom v konaní postupoval v súčinnosti s účastníkmi konania a zároveň dbal na zachovávanie ich práv a právom chránených záujmov ako i na dodržanie ich procesných práv zabezpečením im možnosti vyjadrovať sa.

Odvolací súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že súd prvého stupňa v preskúmvanej veci postupom v súlade s právnou úpravou ustanovenou v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.), náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia predsedu žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci a v rámci toho aj zákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu prvého stupňa v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa vysporiadal so zásadnými žalobnými námietkami. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd sa nestotožnil s námietkami žalobcu, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. (§ 205 ods. 2, pism.d/ O.s.p.) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z

nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2, písm. f/ O.s.p.), a preto poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť odvolacieho návrhu žalobcu.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1, O.s.p. potvrdil, keď pri nedostatku relevantných žalobných a odvolacích dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal z dôvodu jeho neúspechu v tomto konaní a pribratému účastníkovi konania z dôvodu, že mu zákonodarca právo na ich náhradu nepriznáva.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.